

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ СУД
У БЕОГРАДУ
Гж1 2485/23
25.1.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Зорице Смирчић, председника већа и судија Предрага Васића и Јасминке Бакић, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца Предрага Симоновића из ..., чији је пуномоћник Наталија Шолић, адвокат из Београда, ул. Гершићева бр.19а, против тужене Републике Србије - Министарство унутрашњих послова РС, ЈБ КЈС 61040, коју заступа Државно правобранилаштво, са седиштем у Београду, ул. Косовска бр.31, ради заштите од злостављања на раду, одлучујући по жалби тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду П1.бр.109/21 од 20.03.2023. године, након одржане и закључене расправе пред другостепеним судом у присуству тужиоца, пуномоћника тужиоца и заступника тужене, у седници већа одржаној истог дана 25.01.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

УКИДА СЕ пресуда Вишег суда у Београду П1.бр.109/21 од 20.03.2023. године.

УСВАЈА СЕ тужбени захтев тужиоца Предрага Симоновића из Београда, па се утврђује да је тужилац претрпео злостављање на раду и у вези са радом код тужене Републике Србије, Министарство унутрашњих послова – Дирекција полиције, Управа криминалистичке полиције из Београда, од стране надређених - запослених код туженог Драгана Тимотијевића и Невенка Марића, у периоду од 19.04.2011. године до 24.04.2015. године, на тај начин што је у наведеном периоду створено непријатељско окружење, дата оцена о годишњем раду тужиоца противно прописима, што је тужилац ометен у вршењу службених дужности на тај начин што је отежаван нормалан вид комуникације са тужиоцем, што је одбијен пријем службених белешки дана 15.10.2014. године, 03.11.2014. године и 07.11.2014. године, што је тужилац службено позиван на разговоре 10.01.2013. и 23.09.2013. године, па је одбијено одржавање разговора, што није предузета радња за заштиту безбедности од 30.12.2013. године до подношења тужбе, што је онемогућено тужиоцу право на браниоца од 02.04.2012. године,

11.05.2012. године и 14.05.2012. године, као и даље едуковање и усавршавање.

У преосталом делу тужбеног захтева којим је тужилац тражио да се обавезе тужени да спречи свако даље злостављање на раду и у вези са радом које трпи тужилац од стране надређених Драгана Тимотијевића и Невенка Марића, тужбени захтев тужиоца **СЕ ОДБИЈА**, као неоснован.

УСВАЈА СЕ тужени захтев тужиоца Предрага Симоновића, па **СЕ ОБАВЕЗУЈЕ** тужена да тужиоцу на име накнаде нематеријалне штете због претрпљених душевних болова због повреде части и угледа, повреде достојанства, личног и професионалног интегритета исплати износ од 450.000,00 динара, са затезном каматом почев од 10.03.2021. године, до коначне исплате, као и да му на име претрпљеног страха исплати износ од 450.000,00 динара, са затезном каматом од дана пресуђења па до исплате.

УСВАЈА СЕ тужбени захтев тужиоца и **ОБАВЕЗУЈЕ** тужена да објави пресуду у свим већим дневним листовима и медијима са националном лиценцом у Републици Србији.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужена да тужиоцу исплати на име трошкова парничног поступка износ од 426.800,00 динара, са затезном каматом од дана извршности пресуде, па до исплате.

ОДБИЈА СЕ захтев тужене за накнаду трошкова парничног поступка у износу од 96.000,00 динара, као неоснован.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужена да тужиоцу исплати на име трошкова жалбеног поступка исплати износ од 35.250,00 динара, са затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду П1.бр.109/21 од 20.03.2023. године у ставу првом изреке одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се утврди да је претрпео злостављање на раду и у вези са радом код тужене Републике Србије, Министарства унутрашњих послова, Дирекција полиције и управа криминалистичке полиције Београд од стране надређених - запослених код туженог Драгана Тимотијевића и Невенка Марића, у периоду од 19.04.2011. до 24.04.2015. године, и то тако што је у наведеном периоду створено непријатељско окружење, дата оцена о годишњем раду тужиоца противно прописима, што је тужилац ометен у вршењу службених дужности на тај начин што је отежаван нормалан вид комуникације са тужиоцем, што је одбијен пријем службених белешки дана 15.10.2014. године, 03.11.2014. године и 07.11.2014. године, што је тужилац службено позиван на разговоре 10.01.2013. и 23.09.2013. године, па је одбијено одржавање разговора, што није предузета радња за заштиту безбедности од 30.12.2013. године до подношења тужбе, што је онемогућено тужиоцу право на браниоца од 02.04.2012. године, 11.05.2012. године и 14.05.2012. године, као и даље едуковање и усавршавање, те да се обавезе

тужена да спречи свако даље злостављање на раду и у вези са радом које трпи тужилац од стране надређених Драгана Тимотијевића и Невенка Марића. Другим ставом изреке одбијен је као неоснован тужбени захтев за накнаду нематеријалне штете на име претрпљених душевних болова због повреде части и угледа, повреде достојанства, личног и професионалног интегритета у износу од 450.000,00 динара, са затезном каматом почев од 10.03.2021. године до исплате, као и да му на име претрпљеног страха исплати износ од 450.000,00 динара, са затезном каматом од пресуђења, па до исплате. Трећим ставом изреке одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да суд наложи туженој објављивање пресуде у свим већим дневним листовима и медијима са националном лиценцом у РС. Четвртим ставом изреке обавезан је тужилац да туженој накнади трошкове поступка у износу од 96.000,00 динара.

Против наведене пресуде жалбу је благовремено изјавио тужилац побијајући је из свих законом прописаних разлога, истичући захтев за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Испитујући правилност побијане пресуде у смислу одредбе из члана 386 став 3 ЗПП-а, Апелациони суд у Београду је оценио да је жалба тужиоца основана.

Према чињеничном стању утврђеном у првостепеном поступку произилази да се тужилац Предраг Симоновић, решењем МУП-а, Дирекције полиције од 01.06.2012. године, као главни полицијски инспектор, запослен у министарству, распоређује 01.06.2012. године на радно место послови сузбијања, отмице, изнуде и уцена са елементима организованог криминала, Одељење за сузбијање организованог општег криминала, Служба за борбу против организованог криминала, Управа криминалистичке полиције, према Правилнику унутрашњих послова од 03.04.2012. године и исправкама наведеног правилника од 23.05.2012. године, у свом звању; да је читањем Упитника за оцењивање првостепени суд утврдио да је тужилац према упитнику од 02.02.2012. године оцењен са “истиче се - 4”, према упитнику од 08.02.2013. године је оцењен са “нарочито се истиче - 5”, а према упитнику од 18.02.2014. године оцењен такође са “нарочито се истиче - 5”, те да је у општем делу упитника под ставком “увећање плате” наведено да је осам пута има увећање плате за 20%; да је тужилац изјавио приговор на годишњу оцену упућену за 2011. годину, којом је оцењен са оценом “истиче се - 4”, а да је на основу дописа од 29.03.2012. године од стране МУП-а, УКП, Служба за борбу против организованог криминала, првостепени суд утврдио да је начелник управе Родољуб Миловић, у вези поднетог приговора тужиоца, сагласан са предлогом оцена непосредног старешине, те да је приговор на годишњу оцену полицијског службеника неоснован.

Из извештаја од 07.01.2014. године руководиоца радне групе МУП-а, Управе криминалистичке полиције Драгана Кецмана, суд је утврдио да је у њему наведено да је Предраг Симоновић беспрекорно извршавао задатке које му је додељивао у рад, али да се сваки пут кад је одлазио у СБПОК по позиву шефа одсека или за начелника одељења, враћао видно узнемирен, па је чак користио и лекове за смирење, те да је наведено да је Драган Кецман требало да предложи годишњу оцену за 2011. годину за тужиоца, или бар да да предлог господину Тимотијевићу, па да се усагласе о предметној оцени имајући у виду да је само 3 месеца био у одељењу Тимотијевића, а 9 месеци у радној групи, међутим, није добио позив од господина Тимотијевића. Такође

је утврђено, читањем дописа МУП-а, кабинета министра од 02.10.2015. године, да је тужилац оцењен за рад за 2011. годину са оценом “истиче се - 4”, коју је потписао неовлашћени старешина, а да је Упитником за оцењивање рада за 2012. годину именовани оцењен са “нарочито се истиче - 5”, те је имао примедбу на звање, јер је уместо звања “главни полицијски инспектор”, наведено звање “самостални полицијски инспектор”, па је извршена исправка оловком и уместо речи “самостални”, написана реч “главни” и оверено печатом. Такође, Упитником за оцењивање рада за 2013. годину тужилац је оцењен са “нарочито се истиче - 5”, а тужилац као полицијски службеник имао је примедбу да је у упутнику уместо “9 пута” увећање коефицијента плате у износу од 20%, било наведено “8 пута” увећање коефицијента плате, па је и та исправка извршена тако што је руком уместо броја “8”, написан број “9”.

Из изјаве тужиоца од 02.04.2012. године, а која је сагласна обавештењу адвоката Срећка Марића од истог датума, произилази да је тужилац дана 26.03.2012. године добио позив од начелника одељења Драгана Тимотијевића, који га је позвао да дође у његову канцеларију, јер треба нешто да попричају и када је тужилац приступио у просторије СБПОК-а, са адвокатом Срећком Марићем који заступа чланове Независног синдиката полиције, шеф Марић му је рекао да не може да присуствује узимању изјаве, на шта је исти отишао из СБПОК-а, изјавивши да не жели да сходно свом законском праву да било какву изјаву даје без присуства браниоца, што је потврдио адвокат Срећко Марић у свом обавештењу од 02.04.2012. године, који је такође нагласио да му као члану Независног синдиката полиције није било омогућено да присуствује узимању изјаве од његовог клијента, нити му је било објашњено у ком својству се позива његов клијент и који је разлог који спречава његово присуство.

Такође је утврђено да је тужилац сачинио службену белешку дана 29.08.2013. године у вези проналаска пет фасцикли у путничком моторном возилу марке “Citroen Sara”, које је одузето од А. П. из Власотинца и у њима је доказе о великој своти новца и да је дана 22.08.2013. године од стране Невенка Марића обавештен да је по наређењу Драгана Тимотијевића одређен да Дирекцији за управљање одузетом имовином преда путничко моторно возило одузето приликом реализације предмета “Албатрос 1”, да је дана 29.08. 2013. године, да је заједно са службеником М. М. отишао на паркинг МУП-а у Остружницу, те је у возилу “Citroen Sara” пронашао пет фасцикли које нису биле заведене у потврди о одузимању предмета, а које је затим изузео из возила и о проналажењу обавестио Невенка Марића и заменика тужиоца за организовани криминал.

Суд је такође утврдио да је тужилац сачинио службену белешку дана 30.12.2013. године, која је упућена начелнику одељења Драгану Тимотијевићу, којом је тужилац упутио молбу да се утврди да ли га је полицијски службеник из Власотинца проверавао самоиницијативно или по нечијем наређењу, у каквим је односима са члановима ОКГ чији је вођа В. С, да ли је податке о њему и његовом пребивалишту доставио члановима групе и да ли је штампао његову фотографију и проверавао његову супругу, такође полицијског службеника НКТИЦ и да ли је можда члановима групе ОКГ доставио податке о његовим родитељима, истовремено је тражио и пријем код Славише Софтића, јер је јасно да се ради о намерном или ненамерном прикривању доказа када су у питању фасцикле које је пронашао у возилу “Citroen Sara”. Поводом ове службене белешке тужилац је сачинио и представку 12.03.2014. године са молбом да се узме у

разматрање његова представка, и истовремено упућена молба да се утврди да ли постоје елементи мобинга који трпи задње 4 године.

Према извештају унутрашње контроле од 09.04.2014. године у вези са провером тужиоца и чланова његове породице, првостепени суд је утврдио да је достављен извештај Управе за информационе технологије и констатовано да је тужилац по основу задатих параметара кроз ажурно, провераван од стране више полицијских службеника из других ПУ и ПС, да су обавили разговор са тим полицијским службеницима који су изјавили да су све провере вршили у службене сврхе, те да нису никоме уступали податке, те није утврђено да је провера вршена конкретно за полицијског службеника Предрага Симоновића или неко друго лице које се тако зове и презива. Такође је наведено да су службеници СУКП на основу поднесака тужиоца констатовали да је било одређених пропуста од стране полицијских службеника који су поступали приликом реализације предмета “Албатрос” и који се огледају у чињеници да нису са задњег седшита возила одузели фасцикле, које су одузели 31.05.2011. године од лица П. А. из Власотинца узели документацију, те да је потребно предузети евентуалне мере ради утврђивања дисциплинске одговорности, а о чему треба да одлучи старешина организационе јединице. Такође, на основу дописа шефа бироа Синише Шпановића, Управе криминалистичке полиције од 25.09.2014. године, суд је утврдио да је тужилац обавештен да је након извршених провера у вези навода из дописа, УКП сачинила извештај од 10.04.2014. године који је достављен кабинету министра, у којем су предложили да се исти достави Дирекцији полиције ради информисања, начелнику УКП ради информисања и предузимања мера из своје надлежности у циљу отклањања пропуста у раду полицијских службеника УКП који су наведени у извештају, као и ради евентуалног поступања у складу са чланом 13-21 Закона о спречавању злостављања на раду, јер је у накнадно поднетом поднеску од 12.03.2014. године тужилац указао на злостављање на раду од стране својих непосредних старешина - Невенка Марића и Драгана Тимотијевића.

Читањем захтева за поступање од 14.10.2013. године начелника МУП-а, УКП Службе за борбу против организованог криминала, Одељење за сузбијање организованог општег криминала Драгана Тимотијевића, првостепени суд је утврдио да исти предлаже да се полицијски службеник Предраг Симоновић премести у складу са својим знањем и коефицијентом плате у другу организациону јединицу како би се избегло даље продубљавање неспоразума и непријатности које доживљава од стране истог и низа неистина које износи и његовог неоправданог незадовољства, након ког захтева је такође упутио и ургенцију – 16.12.2013. године. Из службене белешке од 23.09.2013. године начелника Одељења за сузбијање организованог и општег криминала Драгана Тимотијевића, суд је утврдио да је навео да предлаже да се Предраг Симоновић упути на лекарски преглед и премести у неку другу организациону јединицу, јер мисли да поред вербалног напада и увреда које трпи од њега као и оптужби које су упућене на његово људско достојанство и ауторитет као човека, да то може да прерасте у нешто озбиљније па чак и у физички обрачун, на коју белешку је одговорено дописом заменика начелника службе Лазара Јанковића – начелника Службе дирекције полиције, Управа криминалистичке полиције, Служба за борбу организованог криминала, од 31.12.2013. године, којим је навео да с обзиром да је Предраг Симоновић распоређен на радно место послови сузбијања, отмице, изнуда и уцена са елементима организованог криминала, Одсек за сузбијање отмица, изнуда и

уцена са елементима организованог криминала, мишљења је да би предлог о евентуалном решавању ситуације и предузимању одговарајућих мера требало да поступи руководилац радне групе за расветљавање убиства новинара, с обзиром да је полицијски службеник њен члан, напомиње да је именовани у претходне 3 године члан радне групе за расветљавање убиства новинара и да је све ово време активно ангажован на расветљавању истих, па свака мера усмерена ка именованом може бити протумачена као вршење притисака и отежавање рада на случају.

Тужилац је дана 08.12.2014. године поднео захтев за покретање поступка заштите од злостављања на раду који је упутио начелнику Службе против организованог криминала Славиши Софтићу, те помоћнику начелника Дејану Раденковићу, уз молбу да му се омогући разговор са директором полиције Милорадом Вељовићем, као и да му се обезбеди неометан и нормалан рад у оквиру радне групе у којој се налази. Одлуком МУП-а, Дирекције полиције од 06.04.2015. године, првостепени суд је утврдио да је обустављен поступак посредовања између подносиоца захтева за покретање поступка за заштиту од злостављања полицијског службеника Предрага Симоновића и лица која се терете полицијског службеника Драгана Тимотијевића и полицијског службеника Невенка Марића, јер даљи поступак није оправдан. Такође је утврђено да је Драган Тимотијевић поднео иницијативу за утврђивање злоупотребе права на заштиту од злостављања на раду у смислу Закона о спречавању злостављања на раду полицијског саветника од 20.04.2015. године и обратио се послодавцу да утврди да ли има основа за покретање поступка за утврђивање одговорности полицијског службеника Предрага Симоновића за непоштовање радне дисциплине. Поступак је обустављен као неоправдан Закључком МУП-а, Управе криминалистичке полиције од 05.04.2016. године, а с констатацијом, која је дописана руком, да је наступила застарелост покретања поступка.

Из исказа тужиоца првостепени суд је утврдио да је дуго година запослен у МУП-у, а од 2007. године је запослен у СБПОК-у, до 2011. године је обављао послове у СБПОК-у, а од 2011. године је одређен за радну групу за испитивање убиства Ђурувије у оквиру својих задатака у СБПОК-у је радио на случају “Албатрос” и добио је решење за рад у радној групи, којим решењем није био ослобођен његових радних задатака у оквиру радног места. Међутим, истакао је да је од 2011. године, када му је приликом годишњег оцењивања дата оцена “4”, иако је те године више пута награђиван и иако је ту одлуку донело неовлашћено лице, одбијен је његов приговор, а касније се поново поновило приликом оцењивања да му је погрешно уписано звање и погрешан број награда, то се десило и 2012. и 2013. године, да је у току рада у овој радној групи у августу месецу добио позив од начелника Тимотијевића да врати нека кола, које по мишљењу тужиоца могао да учини било ко други и том приликом тужилац је у колима нашао 5 фасцикли на задњем седишту које су се односиле на имовину вредну милионе евра, што је указивало да није правилно извршен претрес кола, због чега је тражио разговор са начелником СБПОК-а Славишом Софтићем, да би му саопштио да је дошло до прикривања предмета кривичног дела, међутим, одбијен је и речено му је да може да се обрати Тимотијевићу и да дође на разговор, те када је отишао на разговор, Тимотијевић је био непријатан, чак је и кренуо ка њему рекавши му да изађе из канцеларије и том приликом је тужилац рекао да жели да прича о прикривању доказа, а одговорено му је да изађе напоље, а када је 2012. године позван да да изјаву везано за предмет “Албатрос”, тужилац је позвао адвоката, јер му нико до тада није узимао

изјаву, међутим, њему није дозвољен приступ и Марић Недељко га је истерао из канцеларије. С обзиром да није желео да да изјаву без адвоката, написао је изјаву у којој је поменуо одређене колеге и да њихово понашање штети угледу службе, након чега му је речено да напише другу изјаву, што је и учинио. Док је радио у радној групи која је била измештена на Новом Београду, сведок Тимотијевић га је позивао да напише неких 37 извештаја, то је било 2011. године, иако је те извештаје могао написати било ко из аналитичке службе. Такође је утврђено да је тужилац сазнао да су га проверавала неовлашћена лица и да се тада уплашио за своју безбедност и безбедност своје породице и тражио да се ти подаци провере, међутим, проверено је само за последњу годину, а не и период пре тога и никакве мере по том питању нису предузете, због чега је сачинио белешку почетком 2014. године, коју начелник Тимотијевић није хтео да прими, нити је о томе желео да разговара са њим. Белешку је примио М. С, по налогу начелника Тимотијевића, да би касније начелник прву страницу, без његових података, послао у Специјално тужилаштво, а која се односила на безбедност оштећеног, док другу страну која се односила на тужиоачеву безбедност, није проследио, због чега је тај извештај практично био непотпун. Такође је утврђено да је током 2015. године у време док је био на годишњем одмору, тужилац позван да одмах дође да потпише изјаву, односно анкету о евентуалном споразумном престанку радног односа и када је рекао да тог дана не може, речено му је да је то последњи дан за потписивање, па је он сутрадан с обзиром на породичне прилике, отишао, да би том приликом сазнао да претходни дан није био последњи дан за потписивање анкете, већ је могла да се потпише и тог дана када је он накнадно дошао, а и наредног дана. Такође, 2014. године у јануару месецу сазнао је да је у радну групу стигла ургенција да се одговори на два дописа који су послати од стране Славише Софтића - начелника СБПОК-а, да се практично ради о предлогу Тимотијевића да се поступи према тужиоцу, а касније по основу оговарања је сазнао да је предложен за ванредни лекарски преглед, што је служило за тужиоачево застрашивање и он је крајем 2014. године у децембру покренуо поступак посредовања у МУП-у због злостављања, који је касније обустављен, јер је један од медијатора рекао да он у томе не жели да учествује.

Такође је првостепени суд утврдио да се понашање начелника Тимотијевића и Марића према њему у односу на друге запослене огледало у томе што су му давали разна наређења и што су га дискредитовали, како у фирми, тако и ван ње, што су то чинили како усмене разговоре, тако и кроз писане захтеве. Нису му дозвољавали ни омогућавали ни едукације, иако је имао највеће академско звање у одељењу. С обзиром на његово ангажовање у радној групи за расветљавање убиства Ћурувије, он је до Тимотијевића и Марића добијао позиве упућене њему без координирања са шефом радне групе и због страха од санкција, увек се повиновао наређењу и поступао по њима и радио мимо радног времена, због чега је био растрзан на две стране. Такође истиче да је сваки пут када је указао на неку корупцију или пак грешку, био је извргнут руглу и подсмеху. Када је био предложен за одлазак у Америку на едукацију од стране Дејана Раденковића, првог човека управе, сведок Тимотијевић је одбио да да своју сагласност да тужилац оде на ту едукацију, већ је написао да иде неко трећи који није имао ни приближно стручног знања као тужилац, а што је тужилац сазнао тек годину и по дана касније.

Иако је тужилац радио у строго поверљивој групи на расветљавању убиства новинара Ћурувије, а касније и на расветљавању убиства новинара Пантића и да му је

претпостављени био Драган Кецман. У то време и сведок Тимотијевић и сведок Марић су га нон стоп звали за неке мање битне послове, звали су га да напише неки пропратни акт за извештај у време кад је радио на осетљивим и поверљивим стварима задужен за безбедност Легијине супруге и детета. Такође су тражили да напише извештај и када је рекао да није у стању због посла, да има још полицајаца у његовом одсеку, сведок Марић му је рекао: “Кад тако кажеш, баш ти мораш да напишеш”, а ти извештаји су били за већ завршене предмете. Такође, док је припремао разговор са лицем које је било у затвору, Радетом Марковићем, сведок Тимотијевић га је позвао да врати одузете аутомобиле дикрецији, иако тужилац није по потврди одузео возила, нити имао везе са тим. Иако је ишао на суђења у осетљивим предметима, није имао никакву комуникацију са Тимотијевићем и Марићем, јер нису обављали разговор у вези његове безбедности и ишао је на суђења као инспектор, о чему такође са њим нису ни обавили разговор, због тога је имао здравствених проблема – лупање срца, повишен притисак, главобоље и да би на крају добио дијагнозу ... и отишао у инвалидску пензију. Од стране наведених запослених створена је таква непријатељска атмосфера, тако да, када је улазио у канцеларију, нико од колега није смео са њим да комуницира, па су напуштали просторију. Нико више није смео ни рођендан да му честита.

Сведок Драган Тимотијевић је у свом исказу навео да је цео проблем започео 2011. године, када је сведок први пут вршио оцењивање и када је оценио тужиоца са оценом “4”, због чега је тужилац изјавио приговор. Такође, тужилац је радио као руководилац оперативне обраде на случају “Албатрос” у оквиру оперативне обраде “Скакач” и пред реализацију оперативне обраде одређен је за члана радне групе за откривање убиства Ђурувије. Из исказа сведока произилази да, иако је био одређен за рад у тој радној групи, он није био ослобођен својих редовних радних активности, али сам сведок је изјавио да је правило било да, уколико неко ради у радној групи, с обзиром да је седиште СБПОК-а на Чукарици, а радне групе на Новом Београду и да уколико то није неопходно, истог нису ангажовали у редовним радним задацима. Међутим, како је требало да напише завршни извештај за оперативне обраде за операцију “Албатрос” и “Скакач” и како је то могао да уради једино руководилац оперативне групе, а то је био тужилац, он је тражио од њега да те извештаје сачини везано за кривични поступак, како је тужилац желео да то уради од куће, сведок се са тим није сложио, јер се радило о поверљивим подацима, и није се сложио да то неко други уради уместо тужиоца. Такође, када је један од аутомобила који је заплешен у току оперативног рада у операцији “Албатрос” требало да се преда Дирекцији за управљање одузетом имовином и о томе је морало бити обавештено тужилаштво и суд, те како је тужилац у том аутомобилу пронашао неку фасциклу у којој су били докази о имовини, рекао му је да и о томе напише извештај, све из разлога што је сам састанак инициран од стране тужиоца, јер је он од Марића тражио да иде директно код начелника Софтића, како би истом презентовао прикривање доказа. Тај извештај је тужилац и написао и требало је да после тога заједно оду код начелника и негирао је да је тужиоца избацио из канцеларије након тога и да му није дао да оде до Софтића лично. Сукоб је настао када га је тужилац оптужио да је он крив због неуспеха вештачке оплодње и да је сведок много тога учинио, због чега му је сведок и показао врата. Због тога, када га је поново оптужио за исто, послао је допис заменика начелника Л. Ј. да види да ли има елемената за покретање поступка ванредног лекарског прегледа, на шта му је одговорено да се тужилац налази у саставу радне групе која је изван те њихове организационе јединице, због чега није надлежан и да би се свако поступање

према члане радне групе могло протумачити као опструкција рада радне групе. Сведок је такође негирао да је од тужиоца одузео компјутер, из разлога што, када је тужилац одређен за рад у радној групи, полициски службеник који није имао свој компјутер радио је у истом одсеку као тужилац и добио могућност да ради на том компјутеру и касније су добијени нови компјутери и један од тих нових компјутера је требало да добије и тужилац и сматра да та промена компјутера никако није отежала рад на писању извештаја за операцију “Албатрос” и “Скакач”, јер тужиоцу нико није бранио приступ компјутеру на коме је претходно радио. У погледу слања на обуку у Америку, сведок је изјавио да није био упознат да је већ дат предлог да на пут иде тужилац, да је претходна степеница за одлазак у Америку био је одлазак у Будимпешту и сведок је предложио једног запосленог, не знајући да је од стране в.д. начелника управе Дејана Раденковића већ одређен Симоновић и то је сматрао рушењем свог ауторитета у служби, због чега је и разговарао са Раденковићем. Навео је да он против тужиоца није покретао дисциплински поступак, једино што је тражио да се утврди да ли постоји злоупотреба права на заштиту од мобинга од стране тужиоца. Када је у питању тужиочева безбедност, сведок је изјавио да је дао задатак полицијском службенику М. С. да провери наводе тужиоца о угоржености и да добијене податке проследи Служби оперативно-обавештајне контроле да изврши проверу да ли је у Информатичкој служби неко радио проверу адресе становања тужиоца и по његовим сазнањима, тужиочева безбедност није била угрожена, али није сигуран, јер није имао непосредне резултате процене. Такође је истакао да он није видео допис којим је тражено да се тужилац не врати у Одељење СБПОК-а, али је чуо да он постоји, с тим да га он није састављао. Што се тиче психолошког извештаја за тужиоца, до њега је дошао случајно, односно грешком и чим је видео да се извештај односи на тужиоца, предао га је начелнику Дејану Ковачевићу који је инсистирао да тај извештај достави УКП-у на даље поступање. Такође, није сигуран ко је записао завршни извештај за предмет “Албатрос”, али је инсистирао да то уради Симоновић, односно тужилац, јер је поступао по њему, с обзиром да је пракса да извештај саставља увек онај полицијски службеник који је радио на њему и тужилац није одбио да састави овај извештај, већ је тражио само да ради од куће, с чим се сведок није сложио.

Из исказа сведока Драгана Кецмана утврђено је да је сведок био шеф Одељења за сузбијање отмица, изнуда и уцена са елементима организованог криминала и да је то био одсек СБПОК-а, у коме је радио од оснивања 2001-2009. године, а од 2006. године у одељењу је био и тужилац. Радна група је основана ради расветљавања убистава новинара Славка Ћурувије и Милана Пантића, Даде Вујасиновић и настрадалих радника РТС-а приликом бомбардовања, као и за расветљавање нестанка новинара за време ратова 90-тих. С обзиром да је имао прилике да састави своју екипу, позвао је тужиоца као једног од чланова екипе, због његових интелектуалних способности, оперативног упоришта и особитих способности. Иако је био члан радне групе, тужилац је и даље остао запослен у СБПОК-у и водио се са радним месту у СБПОК-у, а надређени му је био Драган Тимотијевић. Према казивању сведока, док је радио у радној групи у току обављања озбиљних послова, тужиоца је позивао Тимотијевић и слао га да обави неке, по сведоку, небитне послове. Имајући у виду да се група у почетку састојала од укупно три човека и да је свако изостајање тужиоца доводило до озбиљног застоја у раду ове групе, због чега је имао и проблема у вези са оцењивањем Симоновића, јер је правило у полицији да, кад запослени на неком радном месту или некој групи проведе више од 6 месеци, да се за оцену пита руководилац те групе.

Сходно томе, требало је да ја дам оцену за тужиоца за 2011. годину, а не Тимотијевић. Сведок је изјавио да му је познато да, док је био у радној групи, тужиоца је Тимотијевић позвао да врати списе предмета и возило оштећеном или адвокату, од кога су одузете те ствари. На основу тих списа, између осталог, осуђена је организована криминална група пред Специјалним судом. Сведок је напоменуо да је ту од Симоновића тражено да прикрије доказе, односно да их врати ономе од кога су узети, чиме би ушао у проблем, али тужилац то није урадио, односно није послушао Тимотијевића, већ је о томе сачинио службене белешке и о томе обавестио заменика тужиоца за организовани криминал. Такође је сведоку познато је тужилац оставио компјутер са подацима у канцеларији из које је дошао у радну групу и да му се жалио да му је нестало компјутер са свим подацима. Тужилац је о свему што му се дешавало сачињавао службене белешке и заводио у службену евиденцију управо због своје сигурности и понашао се као прави професионалац. Колико је сведоку познато, док је радио у радној групи код њега, против тужиоца су покренута два или три дисциплинска поступка од стране Драгана Тимотијевића, али никада нису процесуирани, већ су били класичан вид притиска на тужиоца. Сведок је такође навео да није уобичајено да се полицијски службеник позива да да изјаве, осим ако је против њега покренут било који поступак, дисциплински или слично, а познато му је да је тужилац позиван да даје изјаве, иако поступка није било, чак сам се и ја изјашњавао као непосредни руководилац у вези са тужиоцем, а у вези са догађајима о којима је причао. Такође, сведок је навео да му је познато да је добијао дописе којима је тражено да се тужилац након завршетка рада у радној групи не враћа у СБПОК и мисли да су те дописе и захтеве потписивали помоћници директора полиције и да су некад радили и без знања директора полиције. Сведок је такође изјавио да му је познато да је безбедност тужиоца, као и његова, била угрожена након расветљавања убиства Славка Ђурувије, јер их је неко из МУП-а или БИА-е проверавао преко ИС-а, о чему сведок има и документацију. Што се тиче рада у радној групи, сведок је изјавио да, када је тужилац именован за члана радне групе, то је аутоматски значило да је ослобођен радних задатака у СБПОК-у, које је до тада обављао, и то пише у члану 4 и 5 решења.

Из исказа сведока Невенка Марића првостепени суд је утврдио да је био претпостављени тужиоцу у периоду од 2010. до 2012. године у СБПОК-у у Одсеку за сузбијање отмица, изнуда и уцена и тада није имао никаквих проблема са тужиоцем. Када је прешао у радну групу, сведок је са тужиоцем обављао одређене разговоре, прикупљао обавештења, преносио му радне задатке по налогу Тимотијевића и сматрао је да тужилац, иако је био члан радне групе и физички седео у радној групи, био је обавезан да обавља и радне задатке групе и задатке одсека у коме је био запослен. Он је преносио задатке које је Тимотијевић давао Симоновићу, који су се углавном тicali обраде тзв. “репова” након успешно обављене полицијске операције, а који су се тicali обично предмета које смо прослеђивали надлежном тужиоцу. Према речима сведока, ти задаци који су поверавани тужиоцу нису захтевали неко велико ангажовање, али јесу значили то да је због тога морао да напусти радну групу да би обавио ове задатке. Такође је навео да је једном приликом позвао тужиоца да сачини пропратни акт за тужилаштво, на шта га је тужилац питао зар то не може да уради неко други од седам оперативаца који седе и не раде ништа, а на шта му је сведок одговорио да то мора он да уради и да није у реду да не поштује наредбе претпостављених. Од начелника Тимотијевића је добијао наређење да позове тужиоца док је био у радној групи да обави неки задатак за одсек, при чему је навео да се ту радило о неким мањим

задацима, као што је пропратни акт или слично и те задатке тужилац је обавио на време и коректно.

Из исказа сведока М. С. суд је утврдио да су у једном периоду када је заједно радио са тужиоцем, поступали су у предмету против организоване групе коју је предводио С. В. звани ... Тај поступак је окончан хапшењем припадника групе у ... и након тога тужилац је упућен у Палату Србије да би радио у оквиру радне групе на убиству новинара Славка Ђурувије. Сећа се да му је начелник Тимотијевић дао задатак да једну белешку, која је стигла и била на две стране, упути, и колико се сећа, белешка је била везана за случај и групу, али му је било чудно што је начелник рекао да не пошање обе стране белешке, већ само другу страну, што је и учинио и сачинио службену белешку о томе. Такође, у том периоду начелник Тимотијевић га је позвао и наложио да напише проверу безбедносних података и да да налог Информационом центру да провере да ли је неко тражио личне податке тужиоца где живи и слично, и да је тужилац након тога тражио да га прими начелник Тимотијевић, што је овај избегао говоривши да нема времена. Када је питао начелника Тимотијевића "зашто шаљемо само другу страну те белешке", он је одговорио да тако мора, јер прва страна белешке није битна, и њему је то било нелогично, али је сачинио слжбену белешку и он је то парафирао.

На основу тако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је оценио да је тужбени захтев тужиоца неоснован, јер радње које тужилац у тужби наводи, по оцени првостепеног суда, не представљају радње злостављања на раду у смислу члана 6 Закона о спречавању злостављања на раду, већ је у конкретном случају реч о лошим међуљудским односима који се у конкретном случају не могу подвести под појам злостављања, како је дефинисан законом, због чега је оценио да тужилац није учини вероватним да је извршено злостављање на раду према њему и одбио тужбени захтев у целости.

У поновном поступку, с обзиром да је првостепена пресуда била укидана, Апелациони суд у Београду је отворио расправу и на расправи поново извео доказ саслушањем тужиоца у својству странке, а на сагласан предлог странака, прочитао изведене доказе у списима, па је на основу изведених доказа утврдио следеће чињенично стање:

Тужилац је дугогодишњи радник МУП-а, од 2007. године је запослен у СБПОК-у, а од 2011. године распоређен је у радну групу за испитивање убиства Ђурувије, а касније је та група радила и на откривању убиства новинара Пантића, Даде Вујасиновић и новинара страдалих приликом бомбардовања. Тужилац је 2011. године само 3 месеца радио у СБПОК-у и ту му је непосредни руководилац био начелник Драган Тимотијевић, а након преласка, надређени му је био Драган Кецман. Из исказ тужиоца и саслушаних сведока неспорно произилази да, запослени који је из СБПОК-а премештен за рад у радној групи, није ослобођен својих дужности и обавеза које обавља у СБПОК-у, али не свих, већ само оних битних, за мање важне ствари обично нису позивани људи из радне групе ради обављања задатака. За 2011. годину оцену рада за тужиоца дао је Драган Тимотијевић, иако није имао увид у рад тужиоца целе године, с обзиром да је он 9 месеци те године провео на раду у радној групи и оценио је тужиоца оценом "истиче се - 4". Тужилац није био задовољан наведеном оценом, па је

изјавио приговор, међутим, приговор није уважен и оцена је остала. Наредних година тужилац је оцењиван са “нарочито се истиче - 5”. Чињеница је да постоји право надређеног да врши оцену рада запослених који су у склопу његове службе, међутим, у конкретном случају не ради се само о оцени, већ сама чињеница да је сведок Драган Тимотијевић оценио тужиоца за рад у току целе године, а да није био непосредно надређен током целе године, указује на одређену врсту анимозитета према тужиоцу, и сама чињеница да му је дата оцена “4”, при чему је тужилац у тој години примио 9 награда, да је погрешно уписано и његово звање и да му је погрешно наведен број награда, представља својеврсно омаловажавање рада тужиоца од стране сведока Драгана Тимотијевића. Сама чињеница да је Драган Тимотијевић грешке у погледу звања тужиоца и у погледу броја награда које је добио преправио руком, указује такође на омаловажавање, јер то је требало урадити решењем, а не дописати руком на самом упитнику за оцењивање. Из тога произилази да то омаловажавање представља вид злостављања, повреду професионалног интегритета и угледа тужиоца, без обзира што се то наизглед чини се као право претпостављеног на оцењивање, али начин на који се ради у конкретном случају, указује на омаловажавање тужиоца, претпостављеног надређеног Драгана Тимотијевића.

Такође, из исказа тужиоца и делимично исказа сведока Драгана Тимотијевића произилази да је тужиоцу, док је радио у радној групи, дат налог од стране начелника Тимотијевића да врати кола која су била одузета у случају “Албатрос”, и када је тужилац том приликом пронашао фасциклу са подацима о имовини велике вредности, желео је да о томе поразговара са начелником службе СБПОК-а Славишом Софтићем, што му није омогућено и упућен је на начелника Тимотијевића. Када је дошао на разговор код Тимотијевића, по исказу сведока, сведок је био јако непријатан и није желео да обави са њим разговор и рекао му да изађе. Сведок Тимотијевић је рекао да то није тачно, међутим, и из исказа сведока Драгана Кеџмана произилази управо то да сведок Тимотијевић није желео да разговара са тужиоцем о том случају, односно да је постојала сумња да се од тужиоца тражило да ту фасциклу врати ономе од кога је и одузета, што је тужилац одбио, и због чега је сачинио службене белешке. Тужилац је сачинио доста, око 56 службених бележака, и сваку белешку је сачинио у ситуацији када није могао да дође у контакт или у разговор са Драганом Тимотијевићем, из било ког разлога, а белешке је сачињавао да би обезбедио себе с обзиром на посао који је обављао. Очигледно је да је комуникација између тужиоца и сведока Драгана Тимотијевића била лоша, односно практично није било никакве комуникације, све се сводило на то да Драган Тимотијевић да наређење тужиоцу да одради одређени задатак. Док је радио у радној групи, ти задаци су били углавном или писање извештаја, како сведок Недељко Марић каже “од репова завршених случајева”, а што тужилац потврђује, да су то извештаји које су могли да раде и други запослени који су радили на том случају, не искључиво он. Међутим, инсистирање да тужилац уради извештаје указивало је на то да тужиоцу на неки начин онемогуће рад у радној групи на осетљивим случајевима. Типичан пример, благо речено, малтретирање тужиоца јесте када га је сведок Невенко Марић позивао да пише пропратне акте, исто је то радио и Драган Тимотијевић. Пропратни акт није акт од великог значаја, то је акт који може да уради било ко, како тужилац каже може да уради и секретар у СБПОК-у. Међутим, управо из разлога да би му онемогућили рад, да би га малтретирани, налагали су му да дође да пише пропратне акте уз извештаје које је већ сам урадио, а то је значило да тужилац треба да остави рад у радној групи да са Новог Београда, дође у Макиш у

канцеларију, да седне за компјутер и да напише пропратни акт. То јесу ствари мање вредности у односу на задатке и посао којим се тужилац бавио у радној групи, и управо је то чињеница и разлог због чега је тужилац изјавио да је “растрзан” био у том периоду између рада у радној групи и рада у СБПОК-у. Није значајан, на пример, задатак замена летњих гума, тужилац је у својој изјави, датој пред Апелационим судом, управо навео да је један од тих небитних задатака био када га је Недељко Марић позвао да дође да замени летње гуме на возилу, при томе, тужилац је изјавио да је он возио летње-зимске гуме, значи гуме које се не морају мењати приликом промене временских прилика, међутим, и поред тога инсистирало се на томе да тужилац дође да изврши замену тих гума. Није то био само један пропратни акт, није то била само једна радња која је тужиоцу, у том периоду 2011-2015. године, наређивана или захтевана, то је било више радњи које су практично онемогућавале тужиоца да обавља свој рад у радној групи у коју је премештен. Управо такав однос према тужиоцу и такво понашање претпостављених Драгана Тимотијевића и Невенка Марића, указује на својеврсно малтретирање тужиоца, односно затрпавање тужиоца неважним пословима у односу на битан посао који је требало да ради, са наредбом тужиоцу да то треба да уради, представља управо злостављање на раду, јер је тужилац због страха од санкција, ако не поступи по наређењу претпостављеног, уредно извршавао све задатке који су се од њега тражили, због чега је имао здравствених проблема, у виду главобоље, високог притиска, нервозе, што је ближе описано у налазу вештака медицинске струке.

Према исказу сведока Драгана Кеџмана, тужилац је сваки пут кад се врати из СБПОК-а био видно узнемирен и пио је лекове за умирење, што је указивало да је тужилац претрпео одређени стрес због тих послова због којих је позиван.

Такође, не може се прихватити као једноставна чињеница то да се тужиоцу, тек тако одузме компјутер на коме је радио у СБПОК-у, из простог разлога што је тужилац био оперативац у многим битним случајевима у СБПОК-у и што је у свом компјутеру држао све податке о тим случајевима, на основу којих је касније радио и извештаје који су предавани тужилаштву на даље поступање. Тужиоцу, пре него што му је склоњен компјутер, односно дат другом запосленом у рад, није ни речено ни предочено да тај компјутер треба да се да другом запосленом, с обзиром да тужилац више не борави у канцеларијама СБПОК-а, и без његовог знања, без скидања свих података које је тужилац имао на компјутеру, компјутер је дат другом. Необавештавање запосленог о томе да му се одузима средство рада, представља такође својеврстан вид злостављања на раду, онемогућавања да користи средство рада које је до тада користио. Тим пре што се од тужиоца често тражило да ради извештаје о поступцима у којима је поступао, а које податке је тужилац управо имао у том компјутеру. На тај начин, покушало се онемогућити тужиоца да обави тражени задатак, односно достави тражени извештај по већ завршеним предметима, тзв. “реповима”, како је то изјавио сведок Невенко Марић. И та радња представља такође злостављање на раду, јер се на тај начин запослени онемогућава да оствари рад који се од њега очекује.

Чињеница да су се запослени склањали од тужиоца, да тужилац, када уђе у канцеларију да обави рад на свом компјутеру, у року од пар минута сви из канцеларије изађу, указује на чињеницу да је поступањем према тужиоцу створено непријатељско окружење, да су запослени зазирали од њега и да са њим није било комуникације, ни међу колегама, што такође представља један вид злостављања на раду.

Иако је сведок Драган Тимотијевић навео да није покретао дисциплински поступак против тужиоца, у списима постоје докази да је он покренуо иницијативу за оцену дисциплинске одговорности тужиоца због тога што је дошао на разговор са адвокатом, и без обзира на чињеницу што тај поступак није процесуиран, сама чињеница указује на то да је та иницијатива вршена само као вид притиска на тужиоца, да би га омео у његовом раду, што је у свом исказу потврдио и сведок Драган Кеџман што такође представља злостављање на раду у смислу закона.

Такође, понашање које представља својеврсно злостављање, је и позив, упућен, 14.10.2015. године од стране шефа Марића, да тужилац мора да дође на Макиш, јер је то последњи дан потписивања анкете у вези споразумног раскида, да је тужилац тада био на годишњем одмору и, с обзиром да због породичних разлога није могао да се појави 14.10, тужилац је 15.10. 2015. године, отишао да потпише ту анкету, да би тада сазнао да је та анкета могла да се потпише и сутрадан, што указује на то да је тужилац на сваки начин од стране сведока Драгана Тимотијевића и Невенка Марића опструисан у раду и онемогућаван на било који начин да обавља свој рад у радној групи.

Иако је тужилац указивао да је његова безбедност и безбедност његове породице угрожена и у ком смислу је сведоку Драгану Тимотијевићу доставио службену белешку, ради прослеђивања Тужилаштву за организовани криминал, исти је дао налог сведоку М. С. да исту проследи, али само другу страну, што је сведоку С. било чудно што је начелник рекао да не пошање обе стране белешке, већ само другу страну, што је и учинио и сачинио службену белешку о томе. Из исказа тужиоца произилази да су се на тој првој страни налазили његови подаци ради провере безбедности, који нису достављени Тужилаштву, што указује да је тужиочева безбедност била угрожена, јер сведок Драган Тимотијевић није провео поступак безбедносне провере за тужиоца по његовом захтеву.

Одредбом члана 6 Закона о спречавању злостављања на раду, прописано је да злостављање на раду у смислу тог закона јесте свако активно или пасивно понашање према запосленом, или групи запослених код послодавца, које се понавља а које за циљ има и представља повреду достојанства, угледа, личног и професионалног интегритета, здравља, положаја запосленог и које изазива страх или ствара непријатељско, понижавајуће или увредљиво окружење, погоршава услове рада или доводи до тога да се запослени изолује или наведе да на сопствену иницијативу раскине радни однос, или откаже уговор о раду, или други уговор. Ставом 2 истог члана прописано је да злостављање у смислу овог закона јесте и подстицање или навођење других на понашање из става 1, а извршиоцем злостављања под ставом 3 сматра се послодавац са својством физичког лица, или одговорно лице код послодавца са својством правног лица, запослени или група запослених код послодавца који врши злостављање из става 1 и 2 овог члана.

Применом наведеног законског прописа на утврђено чињенично стање, произилази да радње надређених запослених, Драгана Тимотијевића и Невенка Марића, представљају злостављање на раду, јер су довеле до повреде достојанства, угледа, личног и професионалног интегритета тужиоца и здравља тужиоца, с обзиром да је тужиочево здравље због таквог поступања тужених, у потпуности нарушено и да

је тужилац оболео ..., због чега је и пензионисан у току првостепеног поступка. Управо то указује да је од стране запослених туженог вршено злостављање на раду у свим видовима, које је тужилац тужбом и описао, због чега је Апелациони суд у Београду оценио да је тужбени захтев тужиоца основан и усвојио тужбени захтев тужиоца као у ставу другом изреке ове пресуде.

Како је тужиоцу престао радни однос код тужене, то је суд оценио да је неоснован захтев тужиоца да се обавезе тужена да спречи свако даље злостављање на раду и у вези са радом од стране означених лица, због чега је у том делу одбио тужбени захтев тужиоца, као у изреци пресуде.

На основу налаза и мишљења вештака медицинске струке, сталног судског вештака примаријуса др Весне Бућан, неуропсихијатра, од 20.01.2023. године, Апелациони суд у Београду је утврдио да, на основу прегледа објективног статуса, опсервације и анализе расположиве документације из судских списка, је тужилац услед пролонгираних стресних догађања на послу доживљавао душевне болове праћене страховима, да су радње које представљају злостављање на раду код њега условиле неверицу, извесну узнемиреност, немир, забринутост и застрашеност за даље намере претпостављених. У наведеним ситуацијама, уз осећај застрашености за исход нелогичних поступака, испољавао је узнемирење које је приликом самих позивања слутило на очекивање поновних непримерених поступака, тако да је у тим фазама у периоду од око 2-3 дана доживљавао страхове умерено јаког интензитета који су били праћени бурном неуровегетативном реакцијом, да би затим уследили страхови блажег интензитета током реализације захтева које је добијао, као и ишчекивања пријема и могућности успостављања комуникације са претпостављенима, тако да је током периода све укупно од око 7-10 дана проживљавао страхове благог до умереног интензитета, када је услед сређивања максималних психичких и емоционалних напора, одрађивао тражено стрепећи од лоших намера, које би се могле реализовати у ситуацији неизвршавања задатака, што би иницирало дисциплински поступак и удаљење са посла. Психичко трпљење је додатно отежавало ... Према налазу и мишљењу вештака неуропсихијатра произилази да у наведеним околностима израженог страха који је у периоду од око 2-3 месеца одговарао проживљавању страха умерено јаког интензитета, који је у појединим ситуацијама осећаја могуће животне угрожености достигао и интензитета врло јаког страха када је доживљавао душевну патњу која је у тим околностима била изразита услед тенденција потпуне обезвређености и омаловажености, стигматизације и дезинтеграције у професионалном смислу, уз претећу могућност искључења с посла, било услед довођења у стање потпуног психолошког краха и потпуне декомпентације, било о даљим мерама дисциплинског гоњења, што је иницирало потребу за законском заштитом. У наведеним околностима је и даље испољавао слику веома бурног неуровегетативног реаговања, која је пратила и била део манифестација његових страхова и испољавала се све израженијим психосоматским испољавањем, пре свега у смислу хипертензије, за шта се често обраћао лекарима и надлежном Дому здравља, где је добио терапију за притисак и смирење.

Имајући у виду да је здравствено стање тужиоца знатно погоршано због радњи учињених од стране надређених, вршењем сталног притиска на тужиоца, тражењем разноврзних података и обављање задатака који нису били ни хитни, ни у том тренутку

битни, да је тужиочева безбедност и безбедност његове породице била угрожена, те су због злостављања, код тужиоца наступили душевни болови јер му је повређена и част, достојанство, лични и професионални интегритет, као и изражен страх који је тужилац осећао током тих година рада. С обзиром на напред наведено, Апелациони суд у Београду је оценио у смислу одредбе члана 200 Закона о облигационим односима, да тужиоцу за претрпљене душевне болове због повреде достојанства, личног и професионалног интегритета, припада новчана накнада у износу од 450.000,00 динара, а за претрпљен страх који је био изражен и објективан припада новчана накнада у износу од 450.000,00 динара, па је у тој висини тужиоцу и досудио накнаду нематеријалне штете због претрпљеног злостављања на раду, све са затезном каматом као у изреци пресуде.

Као сатисфакција тужиоцу због претрпљеног злостављања на раду, законом је предвиђено и право да у тужби поднесе захтев да се пресуда објави у јавним медијима, у конкретном случају, тужилац је тужбом тражио да се обавезе тужена да објави пресуду у свим већим дневним листовима и медијима са националном лиценцом у Републици Србији, па с обзиром да је то један вид сатисфакције тужиоца за претрпљено злостављање на раду, суд је оценио као основаним такав захтев, и исти усвојио као у изреци ове пресуде.

С обзиром да је тужилац успео у поступку, то тужиоцу припадају трошкови, како првостепеног, тако и другостепеног поступка. Имајући у виду одредбу члана 153 и 154 ЗПП-а, Апелациони суд у Београду је сходно успеху тужиоца у поступку, досудио тужиоцу трошкове првостепеног поступка у износу од 426.800,00 динара, а који износи обухватају: износе на име судске таксе на тужбу у износу од 38.300,00 динара, износ од 38.300,00 динара на име таксе на првостепену пресуду, износ од 30.000,00 динара на име трошкова вештачења, износ од 165.700,00 динара за приступ од стране пуномоћника из реда адвоката на 13 одржаних рочишта у износу од по 12.750,00 динара, износ од 57.000,00 динара за приступ од стране пуномоћника из реда адвоката на 8 неодржаних рочишта од по 7.150,00 динара, износ од 67.500,00 динара за састав 6 образложених поднесака од по 11.250,00 динара,

С обзиром да је тужилац успео у поступку по жалби, припадају му трошкови жалбеног поступка на име састава жалбе у износу од 22.500,00 динара и приступа на једно рочиште у износу од 12.750,00 динара, што све укупно представља износ од 35.250,00 динара, који износ је и досуђен овом пресудом.

С обзиром да тужена није успела у поступку, одбијен је захтев тужене за накнаду трошкова првостепеног поступка, а одбијен је и захтев заступника тужене за накнаду трошкова жалбеног поступка на име приступа суду.

На основу напред изнетог, а сходно одредби из члана 387 став 1 тачка 2, те члана 165 став 2 ЗПП-а, одлучено је као у изреци пресуде.

**Председник већа-судија
Зорица Смирчић с.р.**

За тачност отправка, Управитељ писарнице, Јасмина Ђокић